

Marele neliniștit

Imaginează-ți cum ar arăta personajul Ursu din romanul „Cireșarii” cu un job greu și o mașină de teren cu care să străbată munții! Dacă nu poți, atunci trebuie neapărat să-l cunoști pe omul de afaceri Doru Panaitescu. De Diana-Florina Cosmin

Să bei o cafea într-o încăpere cu vedere spre pădurea Pipera, într-o după-amiază călduroasă de mai, în adierea aerului condiționat, reprezintă o experiență vecină cu banalitatea. Totuși, când „colegul” tău de capuccino este o combinație între aventurierul Ursu din „Cireșarii”, inginerul Cyrus Smith din „Insula Misterioasă” și studiosul Jacques Paganel din „Copiii căpitanului Grant” (dar fără costumul din catifea maro), chiar și cea mai tihnită cafea devine un pretext pentru un posibil film de aventuri. În acest caz, „regizorul” se numește Doru Panaitescu și este „omul-puzzle”: ai impresia că nicio bucățică a personalității sale nu se potrivește cu cealaltă și, totuși, îmbinarea contrastelor te captivează. Panaitescu face rafting când vine o viitură pe râul Jiu, dar îi este frică să zboare cu avionul. Îmi flutură fotografii cu o viperă care regurgitează o șopărlă (și se bucură ca un copil la vederea iazului colcând de șerpi unde l-am dus pentru ședința foto), dar aproape l-ar încerca un atac de panică la intrarea într-un mall aglomerat. Își ordonează metodic în minte poveștile pe care le va spune cândva nepoților, dar recunoaște după câteva secunde de gândire că familia sa este formată, de fapt, din prieteni, mulți prieteni! Mai mult, nu-i place să

stea acasă și trei nopți dormite în patul său (și nu sub cerul liber, prin ceea ce numește duios „coclauri”) sunt o perspectivă de-a dreptul sumbră.

Ce imagine obținem din toate aceste bucăți de puzzle? La 34 de ani, brăileanul Doru Panaitescu are o companie de consultanță și traininguri pe marketing online (Marketeer, înființată în 2004), o rețea de site-uri de nișă (inclusiv ghidul localurilor din București, AfterHours.

Pentru Doru este normal să doarmă iarna, la -5 grade, doar ca să vadă stelele înainte de culcare

ro), o companie organizatoare de evenimente în aer liber (în special teambuildinguri extreme) plus o carte de fotografii publicată și încă una în pregătire. Deși este businessman, pe Doru Panaitescu n-ai să-l surprinzi în costum și cravată, ieșind dintr-o limuzină strălucitoare. Așteaptă-te mai degrabă să-l vezi cu o plasă de camuflaj pe cap sau într-un costum alb cu un copac verde pe spate (pentru a-i păcăli pe mistreți!), ieșind din jeep-ul său în permanență murdar de pe urma aventurilor din weekend. Se definește singur,

savuros: „Am o firmă cu care fac mai multe «capete de acuzare», în timpul săptămânii, iar de duminică până luni mă transform, ca un vampir, și plec pe coclauri”. Scurt și la obiect!

CU URSUL ÎN REFUGIU. Când își enumerează „capetele de acuzare”, am brusc senzația că în România s-a instituit oficial ziua de 48 de ore și eu sunt singura care n-a aflat această veste. Să le luăm pe rând: speologie (studiul peșterilor), carstologie (studiul fenomenelor carstice), rafting, scufundări, offroad, canyoning (aventură în canioane, folosind o serie de tehnici, de la cățărare, sărituri, înot, plimbare etc), ornitologie (studiul păsărilor), escaladă, plus - ține să precizeze - diverse combinații între acestea, pentru că „e plictisitor” să faci un singur lucru într-un weekend.

Totul a început în 2000 (pe când lucra ca director de marketing) la un teambuilding în munți unde s-a simțit „ca neamul lui Magellan”, redescoperindu-și pasiunile din copilărie: matematica, fizica, științele naturii și poveștile marilor exploratori ai lumii. După două beri, și-a anunțat șeful că nu se mai întoarce în București și a mai petrecut o săptămână în zona Lupeni, „doar cu hainele de pe mine, banii de drum și cheile de acasă”. Nu avea cort

sau sac de dormit, și și-a petrecut nopțile într-un refugiu unde venea ursul. A fost experiența vieții sale.

Din acel moment, adică de aproape zece ani de zile, nu și-a mai petrecut niciun weekend în București, urcându-se (la figurat!) în caruselul hobby-urilor. A început cu o specializare în speologie și și-a cumpărat neopren. Având neopren, s-a gândit că n-ar fi rău să încerce și rafting și scufundări (amintește, în treacăt, că weekendul trecut a fost la scufundări într-o peșteră cu apă de cinci grade și un coleg era să moară de hipotermie). Umblând departe de casă, și-a cumpărat o mașină de teren taman bună pentru offroad, ocazie cu care a început să observe și ceva păsări interesante, perfecte pentru foto-

Pupăză,
fotografiată în
Neptun în 2009

grafie. Ascultându-l, îmi vine în minte celebrul banc cu Bulă care se duce să cumpere un antinevralgic și, dintr-una într-alta, vânzătorul ajunge să-i vândă o șalupă cu motor. Pentru Doru Panaitescu, însă, bancul s-a transformat într-un business în toată regula.

Teambuildingurile pe care firma sa, Wildescapes, le organizează, au loc tot „pe coclauri”, iar cel mai scump costă 400 de euro de persoană pentru două zile, cu 50 de participanți. Aventura include escaladă, tiroliană, rafting, mers cu barca și ATV, peșteri sau canoeying, iar itinerariul se compune nu după regulile adrenalinei, ci după algoritmi matematici. Totul ține de obiectivul teambuildingului: spargerea unor „biserițuțe”, sudarea colectivului, rezolvarea conflictelor sau integrarea valorilor companiei în mod ludic. Ideile pentru probe și matematica din spatele atelierelor sunt opera lui Doru și a fratelui său geamăn, Mircea, care nu doar îi împărtășește pasiunile, dar el însuși are preocupări la fel de „extreme”. Totuși, în toate aventurile lor scopul este să se întoarcă acasă pe patru roți, nu să se ambiționeze orbește. „Frica te ține în viață, orgoliul te dă rămadă”, crede antreprenorul, care recunoaște că a trecut pe lângă moarte de câteva ori.

ADRENALINA URMĂRIRII. La o privire atentă, lumea lui Panaitescu este un fel de „Doru in Wonderland” (ori mai bine zis „Doru pe Coclauri”) în care timpul curge altfel, distanțele se măsoară diferit iar logica obișnuită se află în șomaj pe o

Cănepar (mascul),
fotografiat
în anul 2009

periodă nedeterminată. În „lumea lui Doru” este perfect în regulă să conduci 700 de kilometri până în Maramureș și înapoi, într-o singură zi, doar pentru a fotografia două formațiuni de aragoniți într-o peșteră; este genial să dormi afară la minus cinci grade „ca să vezi stelele înainte să adormi”; este perfect normal să ai „viperele tale” sau „prepelile tale”, pe care să știi exact unde să le găsești când vrei să le faci o vizită; să porți topor, macetă și lopată în portbagajul mașinii, să cunoști potecile din Munții Apuseni mai bine decât străzile din orașul natal și e de înțeles, ba chiar recomandabil, să n-ai chef uneori, iarna, să dormi acasă și să te duci să dormi în pădure, lângă Târgoviște, fără cort. Pur și simplu!

Dacă aș fi psiholog, aș găsi într-unul din tomurile de cinci kilograme din bibliotecă o explicație freudiană pentru golul lăuntric ce trebuie tratat cu venin

de viperă, păsări și somn sub stele. Ca jurnalist - și bucureșteancă get-beget -

nu pot citi în neliștile lui altceva decât aversiunea față de asfaltul plin de gropi din București, mai ales că prezintă lucrurile cu un entuziasm care te face să mergi glonț acasă și să te apuci să-ți comanzi izopren și barcă pneumatică pe eBay: „Fascinant nu e să fotografiezi o pasăre, ci adrenalina urmăririi”. Acea senzație, când un animal decide că nu îi ești dușman, se apleacă și începe să mănânce în fața ta, nu se compară cu nimic în lume. Tocmai pentru că deviza lui este „un nebun nu e niciodată singur!”, Doru și-a impus un fel de „coeficient de corupere lunar”, respectiv un număr de trei-patru oameni „neinițiați” pe care să-i ducă în peșteri, la offroad sau la partide de... gătit aripioare de pui în cutii de bere. Motivul? Crede cu tărie că „nimic bun nu se poate întâmpla dacă stai acasă în weekend” și că relațiile dintre „coclauriști” asemeni lui sunt genul de conexiuni bazate pe încredere pe care nu le poți clădi în food-courtul de la mall.

BANII SAU AVENTURA. La un calcul în linii mari, Panaitescu a investit peste 25.000 de euro în hobby-urile sale. N-are însă niciun gând să tragă linia și să socotească tot până pe la vreo 90 de ani, când plănuiește s-o lase mai moale cu aventura și să ia drumul unor activități mai cuminți. Cum ar fi turul mănăstirilor (nu pot să nu mă-ntreb cum ar „gusta” stareții costumul de camuflaj). A primit o ofertă de job cu 5.000 de euro pe lună și a clătinat din cap cu încăpățănare, deși recunoaște că într-o lună poate să facă de două ori pe-atât iar în alte luni să nu câștige mare lucru.

Stabilitatea este plictisitoare pentru Doru Panaitescu, iar farmecul vieții se regăsește în alte plăceri decât contul în bancă, „statuia pe care ți-o ridică firma pentru că ai fost un angajat model” („Ah, pardon, nu ți-o ridică nici pe aia!” nu se poate abține să nu adauge, ironic) sau locurile unde poți să ajungi și fără topor și macetă. În cele din urmă, totul se rezumă la promisiunea solemnă pe care și-a făcut-o când a devenit antreprenor: „Niciun șef nu o să mă mai întrebe vreodată de ce am întârziat dimineața!”. La întoarcerea de pe coclauri, firește.

F

FOTO: ARHIVA PERSONALĂ / DORU PANAITESCU